

— Катя, ўз ҳақингизда қисқача гапириб берсангиз?

— 1973 йилда Швейцариянинг Цюрих шаҳрида туғилганман. Оиланинг энг кенжа фарзандиман. Худога шукр, ота-онам ҳаёт.

— Сиз ўзбек тилида равон сўзлашни ўрганибсиз. Ўрганиш қийин кечмадими?

— Ҳар бир нарсанинг машаққати бўлади. Аммо инсон бир нарсага чин меҳр билан интилса, у албатта мақсадига эришади. Ўзбек тилини ўрганиш ва бу тилда сўзлашиш эса мен учун доим мароқли.

— Ўзбекистонга дастлабки ташрифингиз қачон бўлган эди?

— 1991 йил сентябрь ойида дастлаб сайёҳ сифатида келиб, бу юртга меҳрим тушиб қолди. Чунки бу давргача тарихий манбалардан, китоблардан ўқиб, юртингиз ҳақида озгина тасаввурим бўлган. Ҳақиқатда эса мен тасаввур қилганимдан ҳам ўн чандон ортиқ экан. Ушанда дастлаб Тошкент хореография билим юртида бўлиб, у ерда кўп кишилар билан танишганман. Хусусан, Сайёра опам билан танишганим ҳаётимда ўчмас из қолдирди, десам хато эмас. Шунда ўзбек мумтоз рақсларини ўрганишни мақсад қилган эдим.

— 1992 йилда мен Швейцарияга бордим ва ҳайратда қолдим, — дейди суҳбатга аралашиб мураббиа Сайёра Ҳасанова. — Қисқа вақтда Катя ўз устида

ишлаб, ўзбекча гаплашишга ўрганиб қолган экан.

— Катя, хореография билим юртини қачон тугатгансиз?

ШВЕЙЦАРИЯЛИК ЎЗБЕК РАҚҚОСАСИ

Кўлимизга қалам олишга ўзбек халқини жон дилдан севган, уни ўзининг иккинчи она-юрти сифатида эътироф этган швейцариялик қиз Катя Хиллебранд билан тасодифий учрашувимиз сабаб бўлди. У ўз ота-онаси ҳақида соф ўзбек тилида қийналмасдан сўзлаб берди. Биз уни суҳбатга чорладик.

— 1994-1997 йилларда билим юртида таҳсил олдим. Устозларим ўзбек рақс санъати сирларини менга ўргатишди. Бу борада Розия Каримова, Насиба Мадраҳимова, Қундуз Миркаримова-ларнинг хизматларини асло унутмаман.

— Ўзбек рақс санъати нимаси билан сизни ўзига ром этди ва қайси рақсларни севиб ижро этасиз?

— Бу санъатнинг жозибadorлиги шундаки, у асрлар давомида яшаб келган, такомиллашиб, янгиланиб боради. Умуман бу соҳада ягона бир мактаб яралган ва у хилма-хил кўринишга

эга. Бухороча, Хоразмча ва Фарғонача рақс санъати бир бўлиб ўзбек миллий рақс мактабини ташкил этса, ҳар учала услубнинг ўзига яраша

эдим. Мақсадим ўзбек рақс санъати сирларини янада мукамалроқ ўрганиш, ўзбек адабиёти билан танишиш, жаннатмакон ўлканинг шаҳару қишлоқларини кезиб чиқиш, кўплаб дўстлар орттириш. Мамнунлик билан айтишим мумкин, мен бу ташрифимда юртингиз ҳақидаги тасаввуримни янада бойитиб олдим. Хоразм, Қарши, Самарқанд, Бухоро, Наманган, Андижон ва бошқа шаҳарларда бўлдим. Мени қизиқтириб келган Самарқанд археологиясини, ёдгорликларини завқ билан томоша қилдим. Нуротанинг юксак тоғлари-ю мрамор конида бўлиб, у ердаги иш жараёнлари билан танишдим.

— Ўзбек адабиётидан кимларнинг асарларини ёқтирасиз?

— Мумтоз адабиёт намояндalarидан Навоий, Бобур, Машраб ва бошқаларнинг асарларини ўқиб-ўргансам деган фикр доимий орзуим.

— Юртимизда анча бўласизми?

— Ҳали режам бўйича қиладиган ишларим бор эди. Афсуски, онам бетоб бўлиб қолганлиги ҳақида кўнғироқ қилишди. Шунинг учун, вақтинчалик бўлса-да бу жаннатмакон ўлка — иккинчи она-юртим билан хайрлашишга тўғри келмоқда. Янаги ташрифим яна 5-6 ойдан кейин амалга ошади.

■ Сулаймон ҲАЙДАРОВ суҳбатлашди.

— Май ойида келган